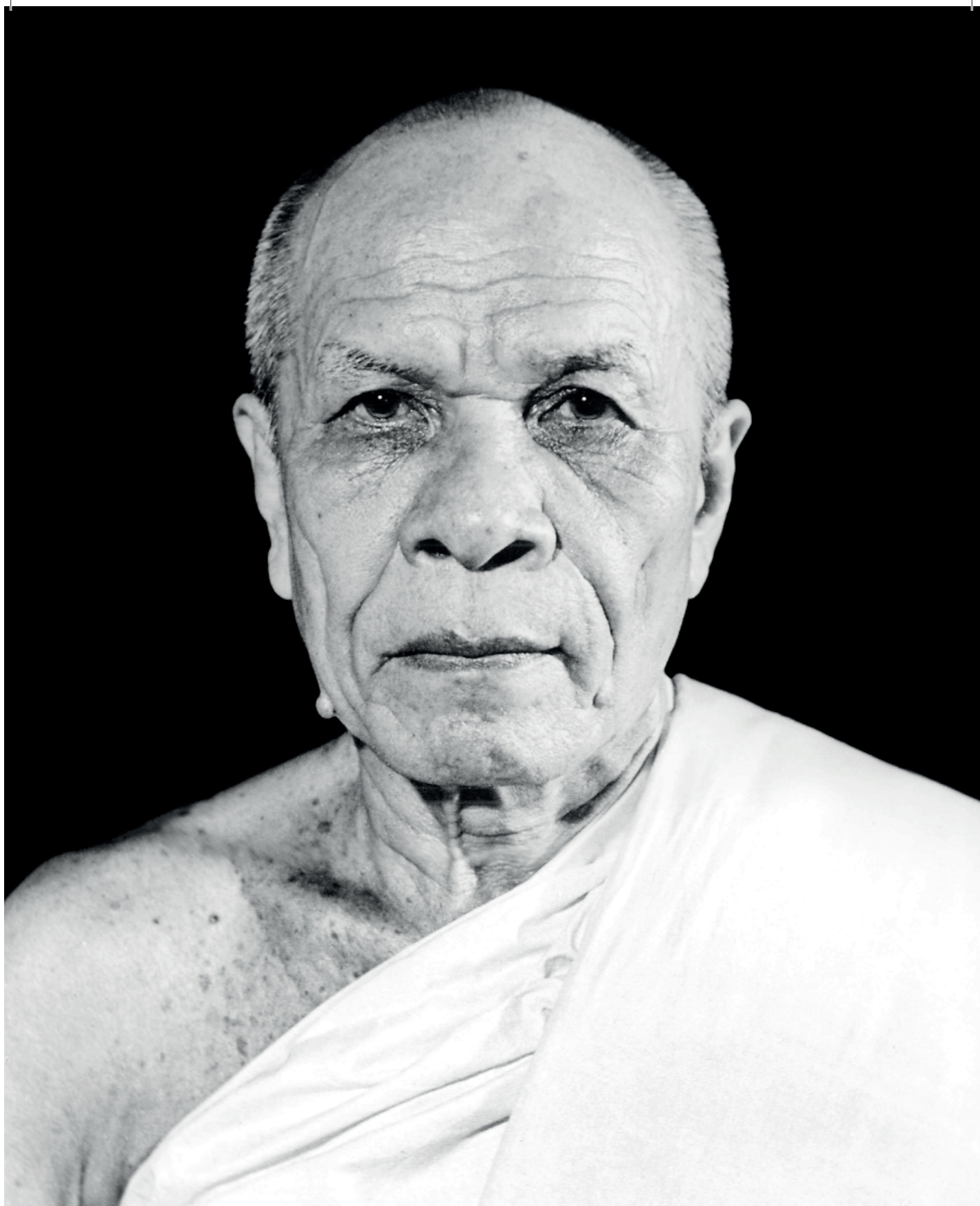

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)
วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กรุงเทพฯ

สพ.พรสั ธมฺมโรโส จินาติ
รสแห่งพระธรรม ย่อมชนะรสทั้งปวง

... บัดนี้ของจริงที่พระพุทธเจ้าท่านรู้ท่านเห็นเรากียังไม่ได้บรรลุ ยังไม่รู้ไม่เห็น
สมควรแล้วที่จะต้องกระทำอย่างจริงจัง เมื่อตกลงใจได้ดังนี้แล้ว
วันนั้นเป็นวันกลางเดือน ๑๐ ก็เริ่มเข้าโรงอุโบสถแต่เวลาเย็น
ตั้งสัจจาธิษฐานแน่อนลงไปว่า ถ้าเรานั่งลงไปครึ่งนี้
ไม่เห็นธรรมที่พระพุทธเจ้าต้องการ เป็นอันไม่ลุกจากที่นั่งจนหมดชีวิต ...

รวมพระธรรมเทศนา พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

อัตชีวประวัติ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

หลวงพ่อวัดปากน้ำ

ชาติภูมิเดิมเป็นพ่อค้า เข้าตั้งภูมิลำเนาอยู่ที่บ้านหมู่นี้อของวัดสองพี่น้อง คือ ทิศใต้ของวัดแต่ต่างฝั่งกับวัด วัดอยู่ตะวันออกเฉียงเหนือ บ้านอยู่ตะวันตกเฉียงใต้ มี คลองกั้นเป็นระหว่างวัดกับบ้าน ค้าขายมาตั้งแต่อายุ ๑๔ ปีเศษๆ นับตั้งแต่บิดาล่วงไป ก็เป็นพ่อค้าแทนบิดา เลี้ยงมารดาจนอายุ ๑๙ ปี ตรงนี้ได้ปฏิญาณตัวบวชจนตาย ด้วยมีอุปสรรคเกิดขึ้นในระหว่างขายข้าวแล้วนำเรือเปล่ากลับบ้าน เข้าลัดที่คลองบาง อีแท่น เนื้อตลาดใหม่ แม่น้ำนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ในลัดนี้ไม่สู้ไกลนักแต่พวก โจรชุกชุม แต่พอเข้าลัดไปเล็กน้อยก็มาคิดแต่ในใจของตัวว่า คลองก็เล็กโจรก็ร้าย ทำย เรือเข้าก็ไล่เลียบกับฝั่ง ไม่ต่ำไม่สูงกว่ากันเท่าไรนัก น่าหวาดเสียวอันตราย เมื่อโจรมาก็ ต้องยิงหรือทำร้ายคนท้ายก่อน ถ้าเขาทำเราเสียได้ก่อนก็ไม่มีทางที่จะสู้เขา ถ้าเราเอา อาวุธปืน ๘ นัดไว้ทางหัวเรือแล้วเราไปถ่อเรือทางลูกจ้างเสีย เมื่อโจรมาทำร้ายเราก็จะมี ทางสู้ได้บ้าง คิดดังนี้แล้วก็เรียกลูกจ้างที่ถ่อเรือแถบทรายมาถือท้าย เราออกไปถ่อแทน ถ่อเรือไปก็คิดไป เรือก็เดินเข้าไปหาที่เปลี่ยวหนักขึ้นทุกที ความคิดก็ดีขึ้นว่า ลูกจ้างที่ เราจ้างมานี้คนหนึ่งก็ไม่กี่บาท เพียง ๑๑ บาท หรือ ๑๒ บาทเท่านั้น ส่วนตัวเราเป็น เจ้าของทรัพย์ทั้งเรือหมด ส่วนตายจะให้ลูกจ้างตายก่อนไม่ถูก เอาเปรียบลูกจ้างมาก เกินไปไม่สมควร ถ่อไปก็คิดไปดังนี้และคิดถึกหนักเข้าก็ตัดสินใจเด็ดขาดออกไป เราเป็น เจ้าของให้เรตายก่อนดีกว่าจึงจะสมควร คิดตกลงแล้วก็เรียกลูกจ้างให้มาถ่อ ตัวก็หยิบ ปืน ๘ นัดที่เอาไปไว้ข้างหัวเรือมาไว้ใกล้ตัวข้างท้ายเรือ ก็ถือท้ายเรือไป ไกลออกจาก ลัดเต็มที น้ำก็ขึ้น เรือขาวที่หนักก็ตามหัวน้ำขึ้นสวนเข้ามาประดังกันแน่น จินก็ส่งเสียง แต่ว่า ตู้อ่าๆ* ประดังกันแน่น ออกก็ไม่ได้ เข้าไปไม่ได้ น้ำก็น้อยเลยต้องต่างฝ่ายต่าง ก็ปักหลักกรานหน้าจอดกันนิ่งอยู่ เราเป็นคนสุดท้าย ผ่านพ้นอันตรายมาแล้วก็มาคิดว่า การหาเงินหาทองนี้ลำบากจริงๆ เจียวหนา บิดาของเราที่หามาตั้งนี้ เราก็หาซ้ารอยบิดา ตามบิดาบ้าง เงินแลทองที่หากันทั้งหมดด้วยกันนี้ต่างคนก็ต่างหาไม่มีเวลาหยุดด้วยกัน

* เป็นภาษาจีนแต้จิ๋ว ตู แปลว่า ตืด อ่า เป็นสร้อยคำ คล้ายคำว่า ไว้ย

ทั้งนั้น ถ้าใครไม่เร่งรีบหาให้มั่งมีก็เป็นคนต่ำและเลว ไม่มีใครนับถือแลคบหา เข้าหู่ เขาก็อายเขาเพราะเป็นคนจนกว่าเขา ไม่เทียบหน้าเทียบบ่าเทียมไหล่กับเขา บุรพชน ต้นสกุลของเราก็กู้กันมาดังนี้เหมือนๆ กัน จนถึงบิดาของเราแลตัวของเรานี้

ก็บัดนี้บุรพชนแลบิดาของเราไปทางไหนหมด ก็ปรากฏแก่ใจว่าตายหมดแล้ว แล้วตัวของเรานี้ก็ต้องตายเหมือนกัน แต่พอคิดถึงตายขึ้นมาดังนี้แล้ว ใจก็ชักเสียวๆ นึกถึงความตายที่จะมาถึงตัวโดยไม่มีสงสัยเลย เราต้องตายแน่ๆ บิดาเราก็มาล่องเข้า ขึ้นจากเรือข้าว ที่เจิบมาจากตามทางแล้วขึ้นจากเรือข้าวไม่ได้ก็วันก็ถึงแก่กรรม เมื่อถึงแก่กรรมแล้ว เราที่ช่วยพยาบาลอยู่ไม่ได้เห็นเลยที่จะเอาอะไรติดไป ผ้าที่นุ่งแลร่างกาย ของแก่เราก็ดูแลอยู่ ไม่เห็นมีอะไรหายไป ทั้งตัวเราแลพี่น้องของเราที่เนื่องด้วยแกตลอด ถึงมารดาของเราก็ออยู่ ไม่เห็นมีอะไรเลยที่ไปด้วยแก แกไปผู้เดียวแท้ๆ ก็ตัวเราเล่า ต้องเป็นดังนี้ เคลื่อนความเป็นอย่างนี้ไปไม่ได้แน่ เมื่อคิดตกลงใจดังนี้แล้วก็ลองทำเป็น ตายดู นอนแผ่ไปที่ท้ายเรือแล้วก็ทำตาย ตายแล้วทำไปหาคนที่เป้นญาติบ้าง พี่น้อง บ้าง เพื่อนที่ชอบกันบ้าง เขาก็ไม่เห็นเรา เพราะเราเป็นผี เราก็เอาก่อนดินบ้างไม้บ้าง โยนหรือปาเข้าไปให้ถูก เพราะเขาไม่เห็นตัวเรา เขาก็ต้องบอกผีโยนมาหรือปาเข้ามา ไปหาคนโน้นก็ไม่เห็น มาหาคนนี้ก็ไม่มี เห็น คิดไปดังนี้แหละจนเปลือยตัว แต่พอรู้สึกตัว ขึ้นมาก็รีบลุกขึ้นจุดธูปอธิษฐานในใจของตัวเองว่า ขออย่าให้เราตายเสียก่อน ขอให้บวช เสียก่อนเถิด ถ้าบวชแล้วไม่สึกจนตลอดชีวิต ตรงนี้บวชจริงมาเสียแต่อายุ ๑๙ ปีเศษ แล้ว ตั้งแต่นั้นก็ประกอบอาชีพตามปรกติของพ่อค้า จนอายุครบ ๒๒ ปี แล้วก็ปรารภ ถึงการบวชในปีนั้น

พอถึงเดือน ๘ ข้างขึ้น ก็ขนข้าวลงเรือ เต็มลำดีแล้วก็บอกกับลูกจ้างให้นำเอา ข้าวไปขายโรงสีในกรุงเทพฯ ส่วนตัวก็เข้าอยู่วัดเป็นเจ้านาค ผูกมัดเบื้องต้นแห่งการ อุปสมบทในสำนักพระปลัดยัง ผู้เป็นหลวงตาของตัว ซึ่งเป็นน้องคนเล็กของตาน้อยผู้ เป็นมารดาของตัวเอง ท่านสงวนวัยย่อๆ ให้ เป็นหนังสือสมุดข่อยเขียนตัวบรรจงสวยงาม มาก ก็ท่องวิธีขอบรรพชาแลดูวินัยไปด้วยกันทีเดียว พอจนเข้าพรรษาก็มีผู้ไปนิมนต์ พระอุปัชฌาย์ดี วัดประตูลาศ จังหวัดสุพรรณบุรี มาเป็นอุปัชฌาย์ ก็ได้อุปสมบทในต้น เดือน ๘ ของ พ.ศ. ๒๔๔๙ ได้อยู่จำพรรษาในวัดนั้น รวมอยู่ที่อุปสมบทนั้น ๗ เดือน เศษๆ เท่านั้น นอกจากวัดที่อุปสมบทนั้นแล้วก็ตรงมาอยู่จำพรรษาในวัดพระเชตุพน ที่เดียว เรียนมูลกัจจายน์ถึง ๓ จบ แล้วเรียนธรรมบทที่ปี่และสารสังคหะ แต่พอเป็น ว่าแปลออกพอสมควรแล้วก็หยุดการเรียนคันถธุระ เรียนวิปัสสนาธุระต่อไป ถึงใน

เมื่อตั้งจิตมั่นลงไปแล้วก็เริ่มปรารภนั่ง จึงได้แสดงความอ่อนน้อมแด่พระพุทธเจ้า
ว่า ขอพระองค์ได้ทรงกรุณาโปรดข้าพระพุทธเจ้า ทรงประทานธรรมที่พระองค์ได้ตรัสรู้

อย่างน้อยที่สุดแล่ง่ายที่สุดที่พระองค์ได้ทรงรู้แล้วแต่ข้าพระพุทธเจ้า ถ้าข้าพระพุทธเจ้ารู้ธรรมของพระองค์แล้วเป็นโทษแก่ศาสนาของพระองค์แล้ว ขอพระองค์อย่าทรงพระราชทานเลย ถ้าเป็นคุณแก่ศาสนาของพระองค์แล้ว ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดพระราชทานแต่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์รับเป็นทนายศาสนาในศาสนาของพระองค์จนตลอดชีวิต แต่พออ่อนวอนเสร็จแล้วก็เริ่มปรารถนาเข้าที่นิ่งสมาธิต่อไป มานึกถึงมดคีที่ตามช่องของแผ่นหินที่ยาวๆ แลบนแผ่นหินบ้าง ใต้ไปมาอยู่บ้าง แต่ไม่มากนัก จึงหยิบเอาขวดน้ำมันก๊าดมา เอานิ้วจุกเข้าที่ปากขวดแล้วตะแคงขวดให้เปียกนิ้วเข้า แล้วเอามาลากเป็นทางให้รอบตัว จะได้กันไม่ให้มาทำอันตรายในเวลานั่งลงไปแล้ว แต่พอทางนิ้วที่เปียกน้ำมันนั้นไม่ทันถึงครึ่งของวงตัวที่นั่ง ความคิดอันหนึ่งเกิดขึ้นว่า ชีวิตสละได้แต่ทำไมยังกลัวมดคีอยู่เล่า ก็นึกอายุตัวเองขึ้นมา เลยวางขวดน้ำมันเข้าที่เลยในเดี๋ยวนั้น ประมาณครึ่งหรือก่อนคืนไม่มีนาฬิกาไม่แน่ ก็เห็นผ้งของจริงของพระพุทธเจ้า ซึ่งมีอยู่ในหนังสือธรรมกาย ที่คุณพระทิพย์ปริญาเรียบเรียงพิมพ์แจกไปแล้วนั้น ในขณะนั้นก็มาปริวิตกว่า **คมภิโร จายิ** ธรรมเป็นของลึกลับถึงเพียงนี้ ใครจะไปคิดคาดคะเนเอาได้ พันวิสัยของความตรึกนึกคิด

ถ้ายัง ตรึก นึก คิด อยู่ก็เข้าไม่ถึง ที่จะเข้าถึงต้องทำให้ รู้ตริก รู้นึก รู้คิด นั้นหยุดเป็นจุดเดียวกัน แต่พอหยุดก็ดับ แต่พอดับแล้วก็เกิด ถ้าไม่ดับแล้วไม่เกิด ตรองดูเถิดท่านทั้งหลาย นี่เป็นของจริง หัวต่อมีเป็นอยู่ตรงนี้ ถ้าไม่ถูกส่วนดังนี้ก็ไม่มีไม่เป็นเด็ดขาด วิตกอยู่ดังนี้สักครู่ใหญ่ๆ ก็กลัวว่าความมีความเป็นนั้นจะเลื่อนไปเสีย จึงเข้าที่ต่อไปใหม่ราวสัก ๓๐ นาที ก็เห็นวัดบางปลาปรากฏเหมือนตัวเองไปอยู่ที่วัดนั้น แต่พอชัดดีก็รู้สึกตัวขึ้นมา จึงมีความรู้สึกขึ้นมามีผู้รู้เห็นได้ยากนั้น

ในวัดบางปลาจะต้องมีผู้รู้เห็นได้แน่นอน จึงมาปรากฏขึ้นบัดนี้ ต่อแต่นั้นมาก็คำนิ่งที่ไปสอนที่วัดนั้นอยู่เรื่อยๆ มา จนถึงออกพรรษา รับกฐินแล้วก็ลาสมภารวัดบางคูเวียงไปสอนที่วัดบางปลา ราว ๔ เดือนมีพระทำเป็น ๓ รูป คฤหัสถ์ ๔ คน นี้เริ่มต้นแผ่ธรรมกายของจริง ที่แสวงหาได้มาจริง ปรากฏอยู่จนบัดนี้ ฯ

พระมหาเจดีย์มหารัชมงคล วัดปากน้ำ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพฯ

‘...ร่างกายพระสีทนต์ตะไม่ใช่พุทธตณะ พระสีทนต์ตะทรงกระทำความเพียร
อยู่ถึง ๖ พรรษา จึงพบตณะอันลึกลับซับซ้อนอยู่ในพระองค์ คือ กายธรรม
มีสีฐานเหมือนพระปฏิมากรเกตุดอกบัวตูม มีสีใสเหมือนกระจก
ปรากฏอยู่ในศูนย์กลางกาย ...’

‘... ในการบำเพ็ญภาวนา ความเพียรเป็นข้อสำคัญยิ่ง ต้องทำเสมอ ทำเนื่องๆ
ในทุกอริยาบถ ไม่ว่านั่ง นอน เดิน ยืน และทำเรื่อยไป อย่าหยุด อย่าละ
อย่าทอดทิ้ง อย่าท้อแท้ มุ่งรดหน้าเรื่อยไป ผลจะเกิดวันหนึ่ง ไม่ต้องสงสัย
ผลเกิดอย่างไร ท่านรู้ได้ด้วยตัวของท่านเอง ...’

รวมพระธรรมเทศนา พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)